2. รูปแบบการพัฒนาจิตอาสาของพระสังฆาธิการในจังหวัดระยอง พบว่า มี 2 รูปแบบ รูปแบบที่หนึ่ง คือ การฝึกอบรม และรูปแบบที่สอง คือ การศึกษา ถึงแม้ว่าจะเป็นการพัฒนาที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน แตกต่างกันเพียง การฝึกอบรมเป็นการพัฒนาที่ใช้ระยะเวลาสั้น ส่วนการศึกษาเป็นการพัฒนาที่ใช้ระยะเวลายาวก็ตาม ก็มีงานวิจัยที่สนับสนุนว่าการพัฒนาในรูปแบบนี้มีประสิทธิภาพ นั่นคืองานวิจัยของ ประพันธ์ ศุภษร และคณะ (ประพันธ์ ศุภษรและคณะ: 16-32) ที่ศึกษากระบวนการพัฒนาจิตอาสาตามแนวพระพุทธศาสนา พบว่า เป็นการนำหลักพุทธธรรมมาประยุกต์และผสมผสานกันอย่างเป็นกระบวนการ ให้สอดคล้องกับแนวทางการปฏิบัติตามกรอบของกฎระเบียบในสังคม ด้วยการจัดฝึกอบรม ให้ความรู้ความเข้าใจ ปลูกฝังจิตสำนึกการเป็นผู้ให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน จากการวิจัยดังกล่าวสามารถยืนยันได้ว่า การฝึกอบรม โดยการให้ความรู้เป็นรูปแบบหนึ่งของการพัฒนาจิตอาสาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. รูปแบบการพัฒนาจิตอาสาของพระสังฆาธิการในจังหวัดระยอง พบว่า จากการพัฒนาจิตอาสาของพระสังฆาธิการทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการสงเคราะห์ พัฒนาโดย พระสังฆาธิการต้องฝึกอบรมการพัฒนาด้านการเป็นผู้นำ หรือต้นแบบในการสงเคราะห์ผู้อื่น, การฝึกปฏิบัติการเป็นผู้สงเคราะห์ผู้อื่น หากเป็นการศึกษา หรืออบรมส่วนของทฤษฎีเพียงอย่างเดียว ไม่มีการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ก็จะไม่สามารถดำเนินการสงเคราะห์ ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม, การพัฒนาด้านการเป็นนักถ่ายทอดที่ดี เพื่อสามารถแบ่งปันความรู้แก่ผู้อื่นได้ ซึ่งถือว่าเป็นการเสียสละแรงสติปัญญา การเป็นนักถ่ายทอดที่ดีมีความสำคัญ จำเป็นอย่างมาก, การพัฒนาด้านการบริหารจัดการเพื่อการสงเคราะห์อย่างเหมาะสม เนื่องจากการสงเคราะห์ มีหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นสงเคราะห์เงินทอง สิ่งอุปโภคบริโภค เวลา แรงกาย แรงใจ แรงสติปัญญา เพราะฉะนั้นการเป็นนักบริหารที่ดี จะทำให้เราบริหารการสงเคราะห์ผู้อื่นได้อย่างถูกต้องเหมาะสม 2) ด้านการไม่เบียดเบียน พัฒนาโดยการอบรมหลักธรรมที่สนับสนุนการแบ่งปัน และไม่เบียดเบียนผู้อื่น หรือหลักธรรมที่เหมาะสมกับการเป็นจิตอาสา ได้แก่ พรหมวิหาร 4 ประกอบด้วย เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา, สังคหวัตถุ 4 ประกอบด้วย ทาน ปิยวาจา อัตถจริยา สมานัตตา และ อริยวัฑฒิ 5 ประกอบด้วย ศรัทธา ศีล สุตะ จาคะ ปัญญา เป็นต้น 3) ด้านการมุ่งผลประโยชน์ส่วนรวม พัฒนาโดย การจัดกิจกรรมจิตอาสาภายในและภายนอกวัด เพื่อสร้างบรรยากาศการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม การจัดกิจกรรมทำให้ได้ฝึกปฏิบัติจริง ได้ฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ได้เห็นจุดเด่นจุดอ่อนของการเป็นจิตอาสาด้วยตนเอง เพื่อให้สามารถนำมาพัฒนาต่อได้, การปรับเปลี่ยนทัศนคติและมุมมองการทำประโยชน์เพื่อผู้อื่น ไม่เห็นแก่ตัว เป็นการพัฒนาตนเองในการเปลี่ยนทัศนคติ ไม่เอาตนเองเป็นศูนย์กลาง มองประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าส่วนตน จากที่กล่าวมามีงานวิจัยที่สนับสนุน คือ งานวิจัยของ สมศรี ฐานะวุฒิกุล และคณะ วิจัยเรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับประถมศึกษา พบว่า กลยุทธ์การพัฒนาจิตสาธารณะที่สร้างขึ้นมี 4 กลยุทธ์ ดังนี้ 1) กลยุทธ์เพิ่มขีดความสามารถในการเรียนรู้เพื่อมุ่งสู่การมีจิตสาธารณะ 2) กลยุทธ์ส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรม เพื่อให้มีจิตสาธารณะ 3) กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจการจัดกิจกรรมเพื่อน้อมนำกระแสพระราชดำรัสขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช